

" মৰমৰ সন্তানসকল – উচ্চ পদ প্ৰাপ্তিৰ কাৰণে পিতাই তোমালোকক যি পাঠ পঢ়ায় সেয়া হুবহু ধাৰণ কৰা , সদায় শ্ৰীমতত চলি থকা "

প্ৰশ্ন: কেতিয়াও যাতে আক্ষেপ কৰিবলগীয়া নহয় , তাৰ কাৰণে কোনটো কথাৰ ওপৰত ভালকৈ বিচাৰ কৰিব লাগে ?

উত্তৰ: প্ৰত্যেক আত্মাই যি ভূমিকা পালন কৰি আছে, সেয়া ড্ৰামাত (নাটকত) নিখুঁত ভাৱে নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এইয়া হৈছে অনাদি আৰু অবিনাশী ড্ৰামা। এইটো কথাৰ ওপৰত বিচাৰ কৰা তেতিয়া কেতিয়াও আক্ষেপ কৰিবলগীয়া নহ'ব। আক্ষেপ তেওঁলোকে কৰিবলগীয়া হয় যিয়ে ড্ৰামাৰ আদি মধ্য অন্তক উপলব্ধি নকৰে। তোমালোক সন্তানসকলে এই ড্ৰামাক হুবহু সাক্ষী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰিব লাগে, ইয়াত কন্দাকটা কৰা বা বিমৰ্ষ হোৱাৰ কথা নাই।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বুজায় যে আত্মা কিমান সূক্ষ্ম। অতি সূক্ষ্ম হয় আৰু সূক্ষ্ম আত্মা থকা কাৰণেই শৰীৰ কিমান ডাঙৰ দেখা যায়। সূক্ষ্ম আত্মা যেতিয়া আতৰি যায় তেতিয়া একো দেখা নাপায়। আত্মাৰ ওপৰত বিচাৰ কৰা হয়। ইমান সূক্ষ্ম বিন্দুটোৱে কি-কি কাম কৰি থাকে। মেগ্লিফাইং গ্লাচ (পৰিবৰ্ধক আইনা) থাকে, ইয়াৰ দ্বাৰা সূক্ষ্ম-সূক্ষ্ম হীৰাৰ টুকুৰা পৰীক্ষা কৰা হয়। কোনো দাগ আদিতো নাই। তেনেকৈ আত্মাও কিমান সূক্ষ্ম। এইখন কেনেকুৱা পৰিবৰ্ধক আইনা হ'ব - যাৰ দ্বাৰা দেখা। থাকে ক'ত? কি সম্বন্ধ আছে? এই দুচকুৰে কিমান ডাঙৰ পৃথিৱীখন আকাশখন দেখিবলৈ পোৱা যায়! বিন্দু ওলায় গ'লে একোৱে নাথাকে। যেনেকৈ বিন্দু পিতা তেনেকৈ বিন্দু আত্মা। ইমান সূক্ষ্ম আত্মায়ে পবিত্ৰ অপবিত্ৰ হয়। এইটো অতিকৈ বিচাৰ কৰিবলগীয়া কথা। আন কোনেও নাজানে- আত্মা কি, পৰমাত্মা কি। ইমান সূক্ষ্ম আত্মাই শৰীৰত থাকি কি-কি যে গঢ়ে। কি-কি দেখে। সেই আত্মাতেই সকলো পাৰ্ট (ভূমিকা) নিহিত হৈ আছে- ৪৪ জন্মৰ। কেনেকৈ সি কাম কৰে, আচৰিত কথা। ইমান সূক্ষ্ম আত্মাতে ৪৪ জন্মৰ (ভূমিকা) নিহিত হৈ আছে। এটা শৰীৰ এৰি আনটো লয়। উদাহৰণস্বৰূপে, নেহেৰু মৰিল, যীশুখ্ৰীষ্ট মৰিল। আত্মা ওলাই গ'ল গতিকে শৰীৰ মৰি গ'ল। কিমান ডাঙৰ শৰীৰ আৰু কিমান সূক্ষ্ম আত্মা। এইয়াও বাবাই বহুত বাৰ বুজাইছে যে মনুষ্যই কেনেকৈ বুজি পাব যে এই সৃষ্টি চক্ৰ ৫ হাজাৰ বছৰৰ পাছত পুনৰাবৃত্তি হয়। কোনোবা মৰিল – এয়া কোনো নতুন কথা নহয়। তেওঁৰ আত্মাই এই শৰীৰ এৰি আন এটা ধাৰণ কৰিলে। ৫ হাজাৰ বছৰৰ আগতো এইটো নাম ৰূপক এইটো সময়তে এৰিছিল। আত্মাই জানে মই এটা শৰীৰ এৰি আন এটাত প্ৰৱেশ কৰোঁ।

এতিয়া তোমালোকে শিৱজয়ন্তী উদ্‌যাপন কৰা। দেখুওৱা যে পাঁচ হাজাৰ বছৰৰ আগতেও শিৱজয়ন্তী উদ্‌যাপন কৰিছিলো। প্ৰত্যেক পাঁচ হাজাৰ বছৰৰ পাছত এই হীৰাতুল্য শিৱজয়ন্তী, উদ্‌যাপন কৰিয়ে আহিছে। এইয়া সঁচা কথা। বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিবলগীয়া হয় যাতে আনকো বুজাব পাৰে। এই উৎসৱ উদ্‌যাপন কৰা হয়, তোমালোকে ক'বা, কোনো নতুন কথা নহয়, বুৰঞ্জী পুনৰাবৃত্তি হয় আকৌ পাঁচ হাজাৰ বছৰৰ পাছত যিসকল ভাওৰীয়া আছে তেওঁলোকে নিজৰ শৰীৰ ধাৰণ কৰে। এটা নাম ৰূপ দেশ কাল এৰি অন্য এটা লয়। ইয়াৰ ওপৰত বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি এনেকৈ লিখিব লাগে যাতে সকলো মনুষ্য আচম্বিত হৈ যায়। মই সন্তানসকলক সোধো নহয়- আগতে কেতিয়া লগ পাইছিলো? ইমান সূক্ষ্ম আত্মাকেই সোধা হয়। তুমি এইটো নাম ৰূপেৰে আগতে কেতিয়া লগ পাইছিলো? আত্মাই শুনিলে। তেতিয়া বহুতে কয় - হয় বাবা, আপোনাক কল্পৰ আগত লগ পাইছিলোঁ। গোটেই নাটকৰ পাৰ্ট বুদ্ধিত আছে। সেয়া হৈছে হৃদৰ (সীমিত) নাটকৰ ভাওৰীয়া। এইয়া হৈছে বেহৃদৰ (অসীমিত) নাটক। এই নাটক একেবাৰে নিখুঁত, ইয়াত অলপো হীনডেটি (ইফাল সিফাল) হ'ব নোৱাৰে। সেই কথাছবিবোৰ হৈছে হৃদৰ, যন্ত্ৰৰ দ্বাৰা দেখুৱায়। দুই চাৰিটা ৰীলো (টুকুৰি) থাকে, যি ঘূৰি থাকে। এয়াতো অনাদি অবিনাশী এখনেই বেহৃদৰ নাটক হয়। ইয়াত কিমান সূক্ষ্ম আত্মাই এটা ভাও শেষ কৰি আকৌ আন এটা কৰে। ৪৪ জন্মৰ কিমান ডাঙৰ ফ্লিম ৰীল হ'ব। এইয়া হৈছে প্ৰাকৃতিক। কাৰোবাৰ বুদ্ধিত বহিব! ৰেকৰ্ডৰ দৰেই হয়, অতি আশ্চৰ্যজনক। ৪৪ লাখতো হ'ব নোৱাৰে। ৪৪ৰে চক্ৰ, ইয়াৰ পৰিচয় কেনেকৈ দিয়া যাব। পত্ৰকাৰ সকলকো বুজোৱা তেতিয়া লিখিব। আলোচনী আদিতো মাজে-মাজে দিব পাৰা। আমি এই সংগমৰ সময়ৰে কথা কওঁ। সত্যযুগত এইবোৰ কথা নাথাকিব। নতুবা কলিযুগত থাকিব। জন্তু আদি যিবোৰ আছে, সকলোৰে কাৰণে কোৱা হ'ব আকৌ পাঁচ হাজাৰ বছৰৰ পাছত আকৌ দেখিম। হীনডেটি হ'ব নোৱাৰে। নাটকত সকলো নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। সত্যযুগত জন্তুবোৰো অতি সুন্দৰ হ'ব। এইয়া গোটেই বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল পুনৰাবৃত্তি হ'ব। যেনেকৈ নাটকৰ দৃশ্যগ্ৰহণ হয়। মাথি উৰি গ'ল সেয়াও

দৃশ্যগ্ৰহণ হৈ গ'লে আকৌ পুনৰাবৃতি হ'ব। এতিয়া আমি এই সৰু-সৰু কথাবোৰৰ প্ৰতিটো ধ্যান নিদিওঁ। প্ৰথমতে পিতাই নিজে কয় মই কল্পই-কল্পই সংগমযুগত এই ভাগ্যশালী ৰথতে আহো। আত্মাই ক'লে কেনেকৈ এওঁৰ তাত আহে, ইমান সৰু বিন্দু হয়। তেওঁক আকৌ জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কয়। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজতো যিসকল বুধিয়ক, তেওঁলোকে বুজিব পাৰে। প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত মই আহোঁ। এই পঢ়া কিমান মূল্যবান। পিতাৰ ওচৰতে সঠিক জ্ঞান আছে যি সন্তানসকলক দিয়ে। তোমালোকক কোনোৱাই সুধিলে তোমালোকে তৎক্ষণাৎ ক'বা সত্যযুগৰ আয়ুস 1250 বছৰ। এটি-এটি জন্মৰ আয়ুস 150 বছৰ হয়। কিমান ভূমিকা পালন কৰা হয়। বুদ্ধিত গোটেই চক্ৰ ঘূৰি থাকে। আমি 84 জন্ম লওঁ। গোটেই সৃষ্টি এনেকৈ চক্ৰত ঘূৰি থাকে। এইয়া অনাদি অবিনাশী পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক হয়। ইয়াত নতুন সংযোজন হ'ব নোৱাৰে। গায়নো কৰা হয় যে চিন্তা কিহৰ যে হ'বনলগীয়া কিবা হ'ব। যি ঘটি আছে সেয়া নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। সাক্ষী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰিবলগীয়া হয়। সেই নাটকত এনেকুৱা কোনো দৃশ্য থাকিলে তেতিয়া যি ভয়াতুৰ তেওঁ দেখি কান্দিবলৈ ধৰে। নাটকেই নহয় জানো। এইয়া সঁচা, ইয়াত প্ৰত্যেক আত্মাই নিজৰ ভূমিকা পালন কৰে। নাটক কেতিয়াও বন্ধ নহয়। ইয়াত কন্দা-কটা কৰা বা বিমৰ্ষ হোৱাৰ কোনো কথা নাই। এয়াটো কোনো নতুন কথা নহয়। আক্ষেপ তেওঁলোকে কৰে যিয়ে নাটকৰ আদি মধ্য অন্তক উপলব্ধি নকৰে। এয়াও তোমালোকে জানা। এই সময়ত আমি এই জ্ঞানৰ দ্বাৰা যি পদ পাওঁ, চক্ৰ লগাই আকৌ সেয়াই হ'মগৈ। এয়া অতি আশ্চৰ্যজনক বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিবলগীয়া কথা। কোনো মনুষ্যই এই কথাবোৰ নাজানে। ঋষি মুনিয়েও কৈছিল- আমি ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক নাজানো। তেওঁলোকে কি জানে যে ৰচয়িতা ইমান সূক্ষ্ম বিন্দু হয়। তেৱেঁই নতুন সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা। তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়ায়, জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজোৱা। তোমালোকে জানো এনেকৈ ক'বা যে মই নাজানো। তোমালোকক পিতাই এই সময়ত সকলো বুজায়। তোমালোকে কোনো কথাতে আক্ষেপ কৰিবলগীয়া নাই। সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে। সেই নাটকৰ স্কিম চলি-চলি ক্ষয় হৈ যায়, পুৰণা হৈ গ'লে আকৌ সলনি কৰিব। পুৰণাখিনি নষ্ট কৰি দিয়ে। এয়াতো বেহদৰ অবিনাশী নাটক। এনেকুৱা- কথাবোৰৰ ওপৰত বিচাৰ কৰি দৃঢ় কৰি ল'ব লাগে। এইয়া হৈছে নাটক। আমি পিতাৰ শ্ৰীমতত চলি পতিতৰ পৰা পাৱন হৈ আছো আৰু কোনো কথা থাকিব নোৱাৰে, যাৰ দ্বাৰা আমি পতিতৰ পৰা পাৱন হৈ যাম অথবা তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধানৰ হৈ যাম। ভূমিকা পালন কৰি-কৰি আমি সতোপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান হ'লো আকৌ সতোপ্ৰধান হ'ব লাগিব। আত্মাৰো বিনাশ নহয় আৰু ভূমিকাও বিনাশ হৈ নাযায়। এনেকুৱা কথাবোৰৰ ওপৰত কাৰো বিচাৰ নচলে। মনুষ্যইতো শুনি আচম্বিত হ'ব। তেওঁলোকেতো কেৱল ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰহে পঢ়ে। ৰামায়ণ, ভাগৱত, গীতা আদি সেইবোৰেই। ইয়াততো বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিবলগীয়া হয়। বেহদৰ পিতাই যি বুজায় সেয়া যদি আমি হুবহু ধাৰণ কৰি লওঁ তেন্তে ভাল পদেই প্ৰাপ্ত কৰিম। সকলোৱে একে ধৰণে ধাৰণা কৰিব নোৱাৰে। কোনোৱেতো বহুত সূক্ষ্ম ৰীতিৰে বুজায়। আজি কালি জেলতো ভাষণ কৰিবলৈ যায়। বেষ্যাসকলৰ ওচৰতো যায়, বোবা কলাসকলৰ ওচৰলৈও সন্তানসকল যায় কিয়নো তেওঁলোকৰো অধিকাৰ আছে। ইংগিতেৰে বুজিব পাৰে। বুজোতা আত্মাতো ভিতৰত আছে নহয় জানো। চিত্ৰ সন্মুখত ৰাখি দিয়া, পঢ়িবতো পাৰিব। বুদ্ধিতো আত্মাত আছে নহয় জানো। অন্ধ, পংগু, লেঙেৰা হ'লেও কিবা নহয় কিবা প্ৰকাৰে বুজিব পাৰে। অন্ধৰ কাণতো আছে। তোমালোকৰ চিৰিৰ চিত্ৰখন বহুত উপযোগী। এই জ্ঞান যিকোনো লোককে বুজাই স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ লায়ক কৰি তুলিব পাৰা। আত্মাই পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব পাৰে। স্বৰ্গত যাব পাৰে। কোনোবা ইন্দ্ৰিয় অক্ষম হ'ব পাৰে। তাততো পংগু লেঙেৰা নাথাকে। তাত আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই কাঞ্চন (পবিত্ৰ) হৈ যায়। প্ৰকৃতিও কাঞ্চন হ'ব, নতুন বস্তু নিশ্চয় সতোপ্ৰধান হয়। এই নাটকো নিৰ্ধাৰিত কৰি থোৱা আছে। এটা চেকেণ্ডো আনটোৰ লগত নিমিলে। কিবা নহয় কিবা পাৰ্থক্য থাকে। এনেকুৱা নাটকক হুবহু সাক্ষী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰিব লাগে। এই জ্ঞান তোমালোকে এতিয়া পোৱা পিছত আৰু কেতিয়াও নোপোৱা। আগতে জানো এই জ্ঞান আছিল, এইয়া অনাদি অবিনাশী পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক বুলি কোৱা হয়। ইয়াক ভালকৈ বুজি আৰু ধাৰণা কৰি সকলোকে বুজাব লাগে।

তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেহে এই জ্ঞানৰ বিষয়ে জানা। এইয়া তোমালোকে শক্তিবৰ্ধক দৰব প্ৰাপ্ত কৰা। ভালৰো ভাল বস্তুৰ মহিমা কৰা হয়। নতুন দুনিয়া কেনেকৈ স্থাপনা হয় আকৌ এই ৰাজ্য কেনেকৈ হ'ব তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি জানা। যিয়ে জানে তেওঁ আনক বুজাবও পাৰে। বহুত আনন্দত থাকে। কিছুমানৰ কিষ্কিৎমাৱও আনন্দ নাই। সকলোৰে নিজৰ নিজৰ ভূমিকা আছে। যাৰ বুদ্ধিত ধাৰণ হ'ব, বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব তেন্তে তেওঁ নিশ্চয় আনকো বুজাব। তোমালোকৰ এইয়া হৈছে পঢ়া যাৰ দ্বাৰা তোমালোক এনেকুৱা (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হোৱাগৈ। তোমালোকে সকলোকে বুজোৱা যে তুমি হৈছা আত্মা। আত্মায়ে পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰে। আত্মা সকলো ভাই-ভাই। কথিত আছে ভগৱান এজন। বাকী সকলো মনুষ্যতে আত্মা আছে। সকলো আত্মাৰ পাৰলৌকিক পিতা এজনে। যি দৃঢ় নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হ'ব তেওঁলোকৰ মন কোনেও সলনি কৰিব নোৱাৰিব। অপৈণতসকলৰ মন সোনকালে সলনি কৰি দিব। সৰ্বব্যাপিৰ জ্ঞানৰ ওপৰত কিমান তৰ্ক কৰে। তেওঁলোকো নিজৰ জ্ঞানত দৃঢ়, হয়তো আমাৰ এই জ্ঞানৰ নহয়। তেওঁলোকক দেৱতা ধৰ্মৰ বুলি কেনেকৈ

কোৱা হ'ব। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায় লোপ হৈ গ'ল। তোমালোক সন্তানসকলে জানা, আমাৰে আদি সনাতন ধৰ্ম পবিত্ৰ প্ৰবৃত্তিৰ আছিল। এতিয়াতো অপবিত্ৰ হৈ গ'ল। যি প্ৰথমে পূজ্য আছিল তেঁৱে পূজাৰী হৈ গ'ল। বহুতো পইন্টচ মুখস্থ হৈ গ'লে বুজাই থাকিব। পিতাই তোমালোকক বুজায়, তোমালোকে আকৌ আনকো বুজোৱা যে এই সৃষ্টি চক্ৰ কেনেদৰে ঘূৰে। তোমালোকৰ বাহিৰে আৰু অন্য কোনেও নাজানে। তোমালোকৰ ভিতৰতো ক্ৰম অনুসৰি আছে।

পিতাইও বাৰে বাৰে পইন্টচ (মুখ্য কথাবোৰ) পুনৰাবৃত্তি কৰি থাকিব লাগে, কাৰণ নতুন নতুন আহি থাকে। আৰম্ভণিতে কেনেকৈ স্থাপনা হ'ল, তোমালোকক সুধিব তেতিয়া তোমালোকেও পুনৰাবৃত্তি কৰিব লাগিব। তোমালোক বহুত ব্যস্ত হৈ পৰিবা। চিত্ৰবোৰৰ ওপৰতো তোমালোকে বুজাব পাৰা। কিন্তু জ্ঞানৰ ধাৰণাতো সকলোৰে একে সমান হ'ব নোৱাৰে। ইয়াত জ্ঞান লাগে, স্মৃতি লাগে, ধাৰণা বহুত ভাল লাগে। সত্যপ্ৰধান হ'বলৈ পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব লাগিব। বহুত সন্তানেতো নিজৰ পেচাগত কাম-কাজতে আৱদ্ধ হৈ থাকে। একো পুৰুষাৰ্থ নকৰে। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। কল্পৰ আগতে যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল সিমানেই কৰিব। অন্তিম সময়ত তোমালোকে ভাই ভাই হৈ থাকিব লাগিব। নাঙঠ হৈ আহিছিল নাঙঠ হৈ যাব লাগিব। এনেকুৱা যাতে নহয় যে অন্তিম সময়ত কোনোবা স্মৃতিলৈ আহি যাব। এতিয়াটো কোনেও উভতি যাব নোৱাৰে। যেতিয়ালৈ বিনাশ নহয়, স্বৰ্গলৈ কেনেকৈ যাব পাৰিব। নিশ্চয় সূক্ষ্মবতনত যাব অথবা ইয়াতেই জন্ম ল'ব। বাকী যি দুৰ্বলতা থাকি যাব তাৰবাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব। সেইজনেও যেতিয়া ডাঙৰ হ'ব তেতিয়াহে বুজিব পাৰিব। এয়াও ড্ৰামাত সকলো নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। তোমালোকৰ একৰস অৱস্থাতো অন্তিম সময়তহে হ'ব। এনেকুৱা নহয় যে লিখিলেই সকলো মনত থাকি যাব। তেন্তে লাইব্ৰেৰী আদিত ইমান কিতাপ কিয় থাকে। ডাক্তৰ, উকিল আদি লোকসকলে বহুত কিতাপ ৰাখে। অধ্যয়ন কৰি থাকে, সেয়া মনুষ্য, মনুষ্যৰ উকিল হয়। তোমালোক আত্মাসকল, আত্মাৰ উকিল হোৱা। আত্মাই আত্মাক পঢ়ায়। সেয়া হৈছে পাৰ্থিৱ শিক্ষা। এয়া হৈছে আত্মিক (আধ্যাত্মিক) শিক্ষা। এই আত্মিক শিক্ষাৰ দ্বাৰা ২১ জন্মলৈকে কোনো ভুল নহ'ব। মায়াৰ ৰাজ্যত বহুত ভুল-ত্ৰুটি হৈ থাকে, যাৰ বাবে বহুত সহন কৰিবলগীয়া হয়। যিয়ে সম্পূৰ্ণকৈ নপঢ়িব, কৰ্মাভীত অৱস্থা প্ৰাপ্ত নকৰিব তেন্তে বহুত সহন কৰিবলগীয়া হ'ব। তেতিয়া পদো কম হৈ যাব। বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি আনকো শুনাই থাকিলে তেতিয়া চিন্তন চলিব। সন্তানসকলে জানে যে কল্পৰ আগতেও এনেদৰে পিতা আহিছিল, যাৰ শিৱজয়ন্তী পালন কৰা হয়। যুদ্ধ আদিৰতো কোনো কথা নাই। সেইবোৰ হৈছে শাস্ত্ৰৰ কথা। এয়া হৈছে পঢ়া। আমদানি হ'লে আনন্দিত হয়। যাৰ লাখৰ হিচাপত থাকে, তেওঁ বেছি আনন্দিত হয়। কোনোবাজন লাখপতিও হয়, কোনোবা কথপতিও হয় অৰ্থাৎ কম পইচাৰো লোক থাকে। গতিকে যাৰ ওচৰত যিমান জ্ঞান ৰত্ন থাকিব সিমান বেছি আনন্দিতো হ'ব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(১) বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি নিজকে জ্ঞান ৰত্নৰ দ্বাৰা ভৰপূৰ কৰিব লাগে। ড্ৰামাৰ ৰহস্যক ভাল দৰে বুজি লৈ আনকো বুজাব লাগে। কোনো কথাত আক্ষেপ (দুখ) নকৰি সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে।

(২) নিজৰ অৱস্থা দীৰ্ঘ সময়ৰ পৰা (এতিয়াৰ পৰাই) একৰস কৰি তুলিব লাগে যাতে অন্তিম সময়ত এজন পিতাৰ বাহিৰে আন কোনো স্মৃতিলৈ নাহে। অভ্যাস কৰিব লাগে যে আমি ভাই ভাই হওঁ, এতিয়া উভতি যাম।

বৰদান: সকলো পিতাক অৰ্পণ কৰি কমল পুষ্প ৰ সমান উপৰাম আৰু স্নেহী হৈ থাকোঁতা ডবল লাইট হোৱা পিতাৰ হোৱা অৰ্থাৎ সকলো বোজা পিতাক দি দিয়া। ডবল লাইটৰ অৰ্থই হ'ল সকলো পিতাক অৰ্পণ কৰি দিয়া। এই শৰীৰটোও মোৰ নহয়। গতিকে যেতিয়া শৰীৰটোৱেই নিজৰ নহয় তেন্তে বাকী থাকিলনো কি। তোমালোক সকলোৰে প্ৰতিশ্ৰুতিয়ে কৰিছা যে এই শৰীৰো তোমাৰ, মনো তোমাৰ, ধনো তোমাৰ - যেতিয়া সকলো তোমাৰ বুলি ক'লা তেন্তে বোজা কোনটো কথাৰ বাবে, সেয়েহে কমল পুষ্পৰ দৃষ্টান্ত স্মৃতিত ৰাখি সদায় উপৰাম আৰু স্নেহী হৈ থাকা তেতিয়া ডবল লাইট হৈ যাবাগৈ।

স্লোগান: আত্মিক তাৰ দ্বাৰা মইবৰ ভাৱক সমাপ্ত কৰি , নিজকে শৰীৰৰ স্মৃতিৰ পৰা গলা ই দিয়োতা জনেই সঁচা পাণ্ডৱ।

!! ཨྐྱམ་ སྐྱའིྒྱི !!

ॐ शान्ति!!